

[Poulsgaard]

Jeg skulle medvirke i en film, der hed »En Rose til Willy«. Jeg bor i Vestjylland, og jeg skulle til kostumeprøve i Århus. Jeg fik selvfølgelig kørselspenge og diæter og hele pibetøjet betalt. Der blev taget en del fotografier af mig i de kostumer, jeg skulle have på i filmen. Det kan jeg endda gå med til. Det er der måske lidt fornuft i. 2-3 uger efter blev der sendt bud efter mig igen til en fornyet kostumeprøve - den samme udbetaling af honorar og hele pibetøjet. Jeg kom i det samme tøj. Instruktøren kunne bare have set de billeder. Jeg var med til at danne espalier, hedder det vistnok, når folk bliver gift. Vi stod 20 mand en hel formiddag og smed risengrød på den stakkels mand, der skulle slæbe denne store dame rundt; han baksede alt det han kunne. Jeg tror, de tog den scene om 25-30 gange. Efter risengrøden skulle vi feje gårdspladsen to gange. I det færdige resultat var der allerhøjest 15 sekunder.

Den slags ting er vist bare for, at man kan sende regningen nogle steder hen. Det gælder om at få så mange timer på som overhovedet muligt. Der er virkelig grund til at se på, hvor de kunne spare. Jeg kunne nævne andre eksempler: vi plyndrede, ødelagde en købmandsbutik i tre dage, og statisterne stod udenfor og ventede fra kl. 7 morgen til 7 aften. De kom overhovedet ikke i gang, og der var ikke vist en eneste scene fra den købmandsbutik i det færdige resultat. Jeg kunne blive ved. Der er i hvert fald brug for folk med økonomisk indsigt. Hvorfor vi skal have børnefilmkonsulenter og alt det andet pladder, man tager ind, forstår jeg simpelt hen ikke.

Jeg er egentlig ked af, at jeg er den eneste herinde, der skal prøve at råbe et lille fornuftigt ord. Det kan ikke være rigtigt. Man kan ikke fortsat sige, at man vil være borgerlig, når man på kunstens og kulturens område fører socialdemokratisk politik. Gang på gang hører vi her fra talerstolen SF sige, at de er godt tilfredse med den førte kulturpolitik. Jamen hvis der er et kulturpolitisk flertal, minister, så kan man tage konsekvensen, så kan man gøre ligesom hr. Risgaard Knudsen gjorde i sin tid, da han ikke kunne få sit ministerium til at makke ret: man kan trække sig tilbage. Det ville være mere hæderligt end at sælge det borgerlige Danmark til de røde.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg ville nu være blevet dybt bekymret, hvis kulturministeren havde modtaget ros fra Fremskridtspartiets ordfører. Fremskridtspartiet har ikke nogen kulturpolitik og har aldrig haft nogen kulturpolitik. Fremskridtspartiet har altså heller ikke nogen filmpolitik, og det er der ikke noget at gøre ved. Det er vi sådan set også ret ligeglade med.

Hvis konservative vælgere er dybt frustrerede, så er det i hvert fald ikke på grund af det filmlovsforslag, der ligger her. Konservative vælgere er netop konservative og ikke liberalister eller fremskridtsfolk eller alt muligt andet. De erkender, at der er nogle områder, staten skal tage sig af, bl.a. kulturlivet i et lille land som Danmark.

Hvis ikke vi giver offentlig støtte til dansk film, dør dansk film, hr. Poulsgaard. Selv de film, hr. Poulsgaard har været med til at lave, har måttet have offentlig støtte, selv om de vist egentlig var folkelige nok. Det kan ikke lade sig gøre at lave dansk film 100 pct. privat finansieret. Det kan det bare ikke.

Den prioritering, vi så skal ind i, er: vil vi have danske film, eller vil vi ikke have danske film? Vi vil gerne i Det Konservative Folkeparti have danske film, det mener vi er en kulturpolitisk opgave at sikre, og derfor siger vi, at vi måske kan få flere private penge ind i dansk film. Det er faktisk det, vi foreslår, hr. Poulsgaard. Det lyder ikke rigtig, som om Fremskridtspartiet har forstået det. Fifty-fifty ordningen er et forsøg på at få flere private penge kanaliseret ind i dansk film, få større prisbevidsthed, som hr. Poulsgaard efterlyste, større risiko for dem, der investerer pengene, i det hele taget et mere fleksibelt og mere smidigt system og en bedre udnyttelse af de offentlige midler, der også skal til.

Det forventer jeg ikke at hr. Poulsgaard skal kunne forstå. Det er der nogle der siden Fremskridtspartiet kom herind i 1973 har forsøgt at forklare partiet, men det er ikke lykkedes, og jeg tror aldrig nogen sinde, det vil lykkes.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Vi skal jo have landsmøde i SF her i storebededagsferien, og jeg vil da nødigt tage derhen med det skilt på ryggen, at SF generelt